N:r 7. Årg. 7. September 1936.

DE DÖVSTUMMAS KYRKOBLAD

Hole. Jesus hos Marta, Maria och Lazarus.

»Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt. Maria har utvalt den goda delen, och den skall icke tagas ifrån henne.»

Luk. 10: 42.

En god plats.

(Luk. 10: 38—42.)

Det lilla hemmet i Betania, där de tre syskonen, Martha, Maria och Lasarus bodde, var ett gott hem, ty Jesus kom ofta dit. Han var hemmets bäste vän, och därför måste det ha varit ett gott hem, ty Jesus kan endast komma dit, där dörren är öppen för honom, där frid och kärlek bor.

De två systrarna äro dock så olika, såsom syskon ofta är. Men i ett voro de lika. De ville gärna göra det gott för Jesus.

Man ser ofta, att syskon går var sin väg. Den ene följer Jesus och den andre vill icke ha något med Honom att göra.

I det lilla hemmet i Betania voro alla tre syskonen Jesu goda vänner.

Det var skillnad på de två systrarna. Martha tänkte på vad Jesus behövde. Hon ville gärna gora det gott för Honom med mat och hemtrevnad. Men Maria tänkte på vad hon själv behövde, nämligen att höra Jesu ord och öppna sitt hjärta för honom. Därför satte hon sig stilla ned vid Jesu fötter och hörde på hans tal. Och Jesus säger, att det är den bästa platsen för en människa. Ty där vid Jesus fötter lär vi att se oss själva som syndare, vilka behöva Guds nåd. Och vi får lära oss se Jesus såsom Frälsaren, som ger oss förlåtelse från Gud.

Låt oss då icke som Martha göra oss oro och bekymmer med mångahanda ting, utan låt oss utvälja den goda delen, d. v. s. den goda platsen vid Jesu fötter och lyssna till hans tal.

(Th. J. i Söndagsblad for de dövst. menighed.)

"Effata".

»*Den döve skall höra och den blinde skall se.*»
(Läs Mark. ev. 7: 31—37.)

Man har bett mig skriva något om mina tankar och min uppfattning av ordet »Effata», och jag vill försöka göra det så kort jag kan.

Redan som skolpojke på Manilla läste jag första gången ordet »Effata». Jag förstod icke meningen med ordet utan trodde, att det var ett slags stämpel på dem som icke kunde höra och tala. Då jag själv var talelev och bodde i en familj med hörande jämnåriga, tyckte jag, att detta ord var egendomligt och av särskild betydelse.

Som ung läste jag nu ordet »Effata» och började undra, om det skulle vara ett magiskt ord, som stod i förbindelse med de då så moderna helbrägdagörelseundren. Jag visste mycket väl, att läkarvetenskapen icke kunde återgiva den dövstumme hans hörsel. Det förblev ett bibliskt mysterium. — Då jag sedan i mogen ålder på allvar kom in i det verkliga dövstumarbetet och fick reda på ordets historiska utveckling, icke blott i Finland, utan också i Norden och Europa tiderna igenom — från den stund »Effata» första gången uttalades och till vår tid, då förstod jag »Effata»s stora betydelse för oss dövstumma.

Ända från den första begynnelsen för mer än 300 år sedan, då man för första gången tog sig an de tillsidosatta och undanskjutna dövstumma, följde man Kristi bud: »*Du skall älska din nästa som dig själv*». Det var som ett »Sesam,

upplåt dig» för den dövstumme då och för alla senare generationer av dem. Kristi kärleksord banade väg, och varmt kristna personer började taga sig an de försummade och i stillhet lidande dövstumma. Man försökte sysselsätta sig med den dövstumme allt efter hans utvecklingsmöjligheter. Man började i portugisiska och spanska kloster att undervisa dem i små grupper och fann på ett meddelsemedel till dem. Så kom Abbé de l'Epées första lilla skola, som blev av grundläggande betydelse för alla de dövstumskolor, som nu finns överallt. Det viktigaste för den dövstumme var dock talmetodens införande i Tyskland genom Samuel Heinicke.

Så kom den ena förbättringen efter den andra i deras ställning i samhället. Den dövstumme kunde bli hantverkare och förtjäna sitt bröd samt ingå äktenskap och själv bilda hem. Med ett ord, den dövstumme fick sin plats i samhället och medborgarrätt som andra. Vi behöva icke tala om allt arbete, som i vår tid göres till vårt bästa. — Ordet »Effata», det är: Upplåt dig, har bokstavligen gått i uppfyllelse och gör det allt mera som tiden framskrider.

Ni unga, som läser dessa rader, har ni fullt förstått den djupa innebörd »Effata» har, och vilka stora fördelar vi, sena tiders barn, åtnjuta i motsats till dem, som levde för århundraden sedan i mörker och slaveri? Vad har varit drivfjädern till allt detta? Jo, det stora kärleksbud, som Jesus Kristus har givit envar, som genom tiderna har arbetat för sin dövstumma medmänniska. Kan vi icke säga med uppriktigt hjärta, att vi ha nått ganska långt nu, då vi ha egna dövstumpräster, dövstumföreningar, hantverksskolor, ålderdomshem o. s. v.

Har ni unga, som fått skolbildning och möjlighet till självstudium och vidareutveckling tillräckligt tänkt på Guds stora allmakt och Kristi alltomfattande kärleksvilja mot de små och minsta här i livet.

Låt oss då hålla fast vid »Effata» som vår vapensköld och trygga symbol i livets alla skiften.

John Sundberg,
Hälsingfors.

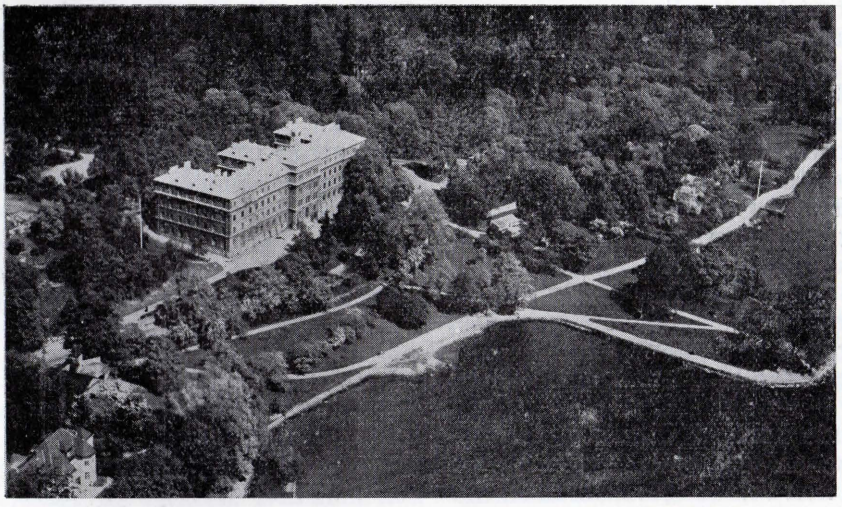

Manilla Dövstumskola efter ett nyligen taget flygfotografi.

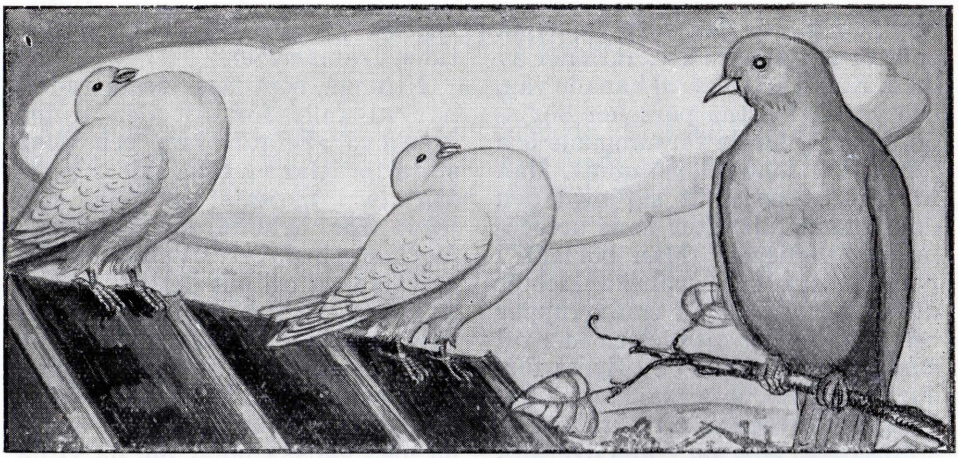

Skogsduvans bekymmer.

Det var en gång en skogsduva. I den mörka skogen hade hon sitt bo. Strax intill på bondgården hade hon sina släktingar, några tama duvor. Hon träffade ofta ett par av dem, då hon satt på en gren, som böjde sig in över bondens gård. De två tama duvorna sutto på taket. Då och då samtalade de med varandra.

En dag talade de om sitt liv, huru olika de hade det. Skogsduvan sade: »Jag låter var dag ha sin egen plåga. Jag sörjer inte för morgondagen. Då kommer man lättast igenom livet.»

Den tama duvan lyssnade noga på hennes ord. Hon tänkte med välbehag på sin egen ställning. Därpå svarade hon: »Nej, då ha vi ordnat för oss på ett annat sätt. Hos oss har man sin framtid tryggad. När hösten kommer, sitter jag eller min make uppe på taket och passar på, då bonden kör in det ena lasset efter det andra. Och när han kört in så många lass, att jag inte kan räkna längre, då vet jag, att där i ladan finns förråd för lång tid framåt.» — Sedan vände hon sig till sin make, inte utan en viss självbelåtenhet, som om hon velat säga: Icke sant, kära make, vi två ha vårt på det torra.

Då skogsduvan kom hem, tänkte hon närmare över samtalet. Det måtte vara en mycket skön känsla att veta sin framtid säker, ty det var ju ganska bekymmersamt många gånger att leva på det sättet, som *hon* gjorde, och aldrig veta, vad man skulle äta nästa dag. Det vore därför bäst, tänkte hon, att försöka samla ett större förråd på ett säkert ställe.

Nästa morgon vaknade skogsduvan tidigare än vanligt och fick nu så brått att samla föda, att hon knappast gav sig tid att spisa sitt morgonmål. Men hon hade en sådan otur. Ty för varje gång hon lyckats få ihop ett litet förråd och gömt det på ett säkert ställe så var det borta när hon kom tillbaka för att se efter det.

Emellertid blev det ingen förändring av hennes liv. Hon fann var dag sin föda som förut. Men ändå hade det skett en stor förändring: Hon led visserligen ingen brist, men hon plågades av tankar på en nöd, som skulle komma någon gång i *framtiden*. Hon hade förlorat sitt sinneslugn, hon hade fått — *näringsomsorger*.

Från den stunden var skogsduvan bekymrad. Hennes flykt var tung, hennes fjädrar voro inte lika

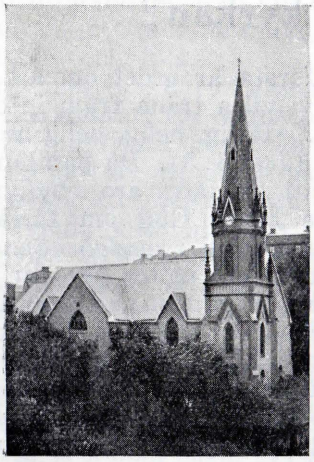

Våra kyrkor.

S:t Johanneskyrkan i Göteborg.

Denna kyrka ligger i Göteborgs västra del mycket nära hamnen. Det var domprosten P. Wieselgren, som tog initiativet till byggandet av St. Johanneskyrkan. Ritningar till kyrkan uppgjordes av arkitekt J. A. Westerberg. Kyrkan invigdes 3:dje böndagen den 8 juli 1866 av domprosten P. Wieselgren. I denna kyrka anordnas gudstjänsterna för de dövstumma i Göteborg.

---

glänsande vackra som förr. Hon var inte längre glad. Hon tänkte bara på att samla tillhopa. Hon kände sig nästan avundsjuk mot de rika duvorna i gården. Visst fann hon sin föda var dag. Men hon hade inte längre riktig glädje härav. Hon var så orolig när hon tänkte på den ovissa framtiden. Hon hade fångat sig själv i en snara, där man endast kan fånga sig själv: en sjuklig oro för framtiden.

»Det är nog sant», sade hon för sig själv, »när jag var dag får så mycket jag behöver, då har jag det ju bra. Det stora förrådet, som jag önskar samla kunde jag ju ändå inte spisa på en gång. Man kan ju inte mer än äta sig mätt. Men det skulle ändå vara bra skönt att känna sig riktigt fri från denna ovisshet.» — »Det kan nog vara», tänkte hon vidare, »att de tama duvorna också ha många bekymmer, som jag inte vet något om. Men ack, denna ovisshet. Varför blev jag en fattig skogsduva och inte en rik tamduva!»

Så märkte hon, att sorgen började tära på henne. Hon försökte tala förstånd med sig själv — dock inte så, att hon jagade sina bekymmer på flykten, tvärtom, hon sökte överbevisa sig själv om, att dessa hennes bekymmer voro mycket förståndiga. Hon ville ju bara bli som en av de rika duvorna.

Slutligen tänkte hon ut en list. En dag flög hon och satte sig på bondgårdens tak, mellan de båda tama duvorna. Då hon så lade märke till ett litet hus, där dessa flögo in, flög hon också in. Här måste förrådskammaren vara. Men när bonden på kvällen kom för att stänga till duvslaget, upptäckte han genast den främmande duvan. Hon blev satt i en liten bur för sig själv till nästa dag. Då blev hon dödad och befriad från alla näringsomsorger.

Ack, den bekymrade skogsduvan hade inte endast fångat sig själv i sina egna bekymmer, hon hade också i duvslaget fångat sig själv — till döden.

Hade hon blott varit nöjd med att vara, vad hon var, en himmelens fågel, då hade hon kunnat leva sitt liv utan alla omsorger. Då hade den himmelske Fadern sörjt för henne. Då hade hon vetat sitt rätta hem: där inne i den ljuvliga skogen. Då hade hon varit en av dessa, om vilka Jesus säger: »Sen på fåglarna under himmelen, de så icke och skörda icke heller och samla icke i ladorna, men eder himmelske Fader föder dem».

Efter Sören Kierkegaard.

Vad vet du om kyrkan?

Gudstjänsten.

En kristen människa skall först och främst i sitt enskilda liv leva tillsamman med Gud i bön och tro. Men i gudstjänsten få vi gemensamt träda fram inför vår Gud. Flitig kyrkogång är tecken på ett sunt andligt liv. Den som sällan eller aldrig kommer till gudstjänsten blir en främling i Guds hus och måste sakna den kraft och glädje, som gudstjänsten ger.

Men när vi komma till kyrkan är det vissa ting, som vi skola komma ihåg. Vi skola förbereda oss i stillhet och bön om Guds välsignelse. Glöm inte heller att bedja för prästen, som skall predika Guds ord! — I kyrkan skall vi uppföra oss höviskt. Där skall framför allt råda *stillhet. Inget samtal och tecknande med varandra.* Stilla skola vi vara inför Herren. Vi skola icke göra något som stör vår egen eller andras *andakt.* Stillhet inför Herren kalla vi andakt. Och under bönen särskilt må vi *knäppa våra händer.*

Gudstjänsten har olika delar. Det första är ordet om att Gud, som vi vilja träda fram inför, är *helig.* »Helig, helig, helig är Herren» (Jes. 6: 3). Då påminnas vi om, att vi själva äro syndiga och måste bedja Gud om förlåtelse. Detta göra vi i *syndabekännelsen.* Efter denna möter oss den himmelska hälsningen: »Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag». — Så följer i olika ordning läsning av bibelord och *trosbekännelsen* och därefter *predikan* och bön. Och till sist *Fader Vår* och *Välsignelsen,* varvid församlingen oftast står upp liksom ock vid trosbekännelsen och läsning av Guds ord. Ofta firas vid gudstjänsten Herrens Heliga Nattvard, som vi sedan skola återkomma till.

Gud själv vill möta dig vid gudstjänsten. Inte vill du väl förakta hans nåd! Kom så ofta gudstjänst är anordnad i din hembygd. Det är till ditt eget bästa.

»Herre, till vem skola vi gå? Du har det eviga livets ord.»

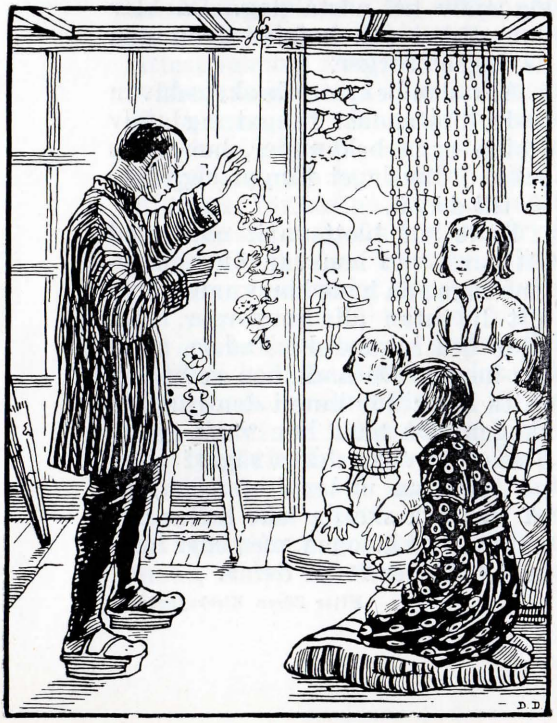

Apornas predikan.

I Japan ser man ofta tre i trä utskurna figurer, som föreställa tre apor hängande under varandra så som bilden visar. Den översta apan håller sin högra hand över örat, den andra över ögonen, och den tredje över munnen. Denna sista har därtill ett underligt uttryck i ansiktet. Det ser ut, som om den hade mycket intressant att berätta, men den kan det inte, därför att handen täpper till munnen.

Dessa apfigurer användes som en predikan för barnen i Japan. De kallas »kan icke höra, kan icke se, kan icke tala». Meningen med dem är att visa barnen, att de, om

de äro förståndiga, icke vill höra, icke se och icke tala om saker, som äro dåliga och fula.

Det är nog inte bara i Japan det finns användning för denna predikan. Och inte bara barn utan även äldre ha gott av att tänka på det. Vi förstår, att aporna icke voro döva, blinda eller stumma, utan händernas teckenspråk vill säga, att de kan höra och se och tala om de vilja. Men de vill icke. Och det är detta de vill lära oss.

Vi skola inte gå blinda genom världen. Det finns mycket gott att se och lära och många goda, vänliga ord, vi kunna säga. Vi skola använda alla våra förmågor. Men aporna vill lära oss, att vi icke skall missbruka dem.

När vi äro tillsammans med människor, som talar fula ord, berättar dåliga historier, bannar och svärja, då kan vi alltid säga: »Jag vill icke höra på det». Tänk strax på något annat, tänk på det, som är gott, men gör det fort, innan de dåliga orden fått verka. Det vill den första apan lära oss.

Det berättas om en engelsk amiral, en modig man, att han under ett sjöslag trots fiendens övermakt icke ville ge sig. På de andra skeppen var man rädd och ville fly. De signalerade härom till amiralen. Men han var blind på det ena ögat och satte kikaren för det ögat, så att han icke kunde se signalen. Vi böra göra på samma sätt, när det sker något dåligt omkring oss. Det lär oss den andra apan.

»Jag kan icke förneka min Herre», sade en gammal kristen man för länge sedan under en förföljelse. Han måste välja mellan att häda Kristus eller dö. »Åttio år har jag tjänat honom, och han har aldrig svikit mig. Hur kan jag då förneka min konung, som alltid hjälpt mig?»

På samma sätt borde vi handla. När frestelsen kommer att säga något fult, ovänligt och ont, berätta något dåligt, då borde vi icke göra det. Det lär den tredje apan oss: »Jag kan icke tala».

Plan för daglig bibelläsning.

Utarbetad av pastor *E. Stueland*, Bergen.

13 sönd. efter Trefaldighet. 6 sept. *Ett liv i helighet.* Matt. 5: 43—48.
M. Luk. 10: 23—27. Den barmhärtige samariten.
T. Joh. 13: 34—35. I skolen älska varandra.
O. 1 Kor. 13: 1—3. Ett liv utan kärlek är onyttigt.
T. 1 Kor. 13: 4—7. Kärleken är tålig och mild.
F. 1 Kor. 13: 8—10. Kärleken förgår aldrig.
L. 1 Kor. 13: 11—13. Störst är kärleken.

14 sönd. efter Trefaldighet. 13 sept. *Tacken Gud för hans godhet.* Joh. 5: 1—14.
M. Luk. 17: 11—19. Din tro har frälst dig.
T. Gal. 5: 16—24. Andens frukt är kärlek, glädje och frid.
O. 1 Kor. 1: 4—9. Tacken Gud alltid.
T. Ef. 5: 17—21. Tacken Gud för allt.
F. Luk. 19: 37—40. Lärjungarna prisade Gud.
L. Hebr. 13: 15—16. Glöm ej att göra det goda.

15 sönd. efter Trefaldighet. 20 sept. *Låt ej den dagliga omsorgen föra dig bort från Gud.* Luk. 10: 38—42.
M. Matt. 6: 19—23. Samlen eder skatter i himmelen.
T. 1 Kor. 7: 29—31. Denna världen skall förgås.
O. Matt. 6: 24—27. Haven icke bekymmer.
T. Matt. 6: 28—32. Skåden liljorna.
F. Matt. 6: 32—34. Sök först Guds rike.
L. Joh. 6: 10—15. Tacken Gud för hans gåvor.

16 sönd. efter Trefaldighet. 27 sept. *Jesus har makt över döden.* Joh. 11: 19—29.
M. Joh. 11: 32—45. Jesus uppväcker Lazarus.
T. Luk. 7: 11—17. Gråt icke.
O. Hebr. 2: 14—15. Jesus tar bort fruktan för döden.
T. Joh. 5: 19—21. Jesus gör levande vilka han vill.
F. Joh. 6: 26—27. Sök det eviga livet.
L. Upp. 21: 3—5. Döden skall icke vara mer.

Gudstjänster.

Första Distriktet.

SEPTEMBER.

L. 5. *Eskilstuna*, Klosters kyrka kl. 6.
S. 6. *Köping*, Kyrkan kl. 12,30. (Föreläsn. kl. 11.)
S. 6. *Västerås*, Domkyrkan kl. 3.
L. 12. *Tumba*, Prästgården kl. 2.
L. 12. *Lidingö*, Kyrkan kl. 5.
S. 13. *Stockholm*, Storkyrkan kl. 1. (Obs. tiden!)
S. 13. *Uppsala* kl. 3. Se nedan.
F. 18. *Godegård*, Kyrkan kl. 12,30.
L. 19. *Mjölby*, Kyrkan kl. 5.
S. 20. *Norrköping*, Hedvigs kyrka kl. 1.
S. 20. *Linköping*, Domkyrkan kl. 3,30.
M. 21. *Kisa*, Kyrkan kl. 11.
O. 23. *Stockholm*, Dövstumföreningen. kl. 8.
L. 26. *Västerhaninge*, Kyrkan kl. 3,30.
S. 27. *Nyköping*, S:t Nikolai kyrka kl. 3. (Föreläsn. kl. 1.)

Gudstjänsterna i Eskilstuna, Köping och Västerås hållas av pastor Skollerud, Trondheim, med pastor Svenfors som tolk.

S. G. Svenfors.

Vesslevägen 7, Ålsten. Tel. 25 43 31.

Stockholm. Föredrag å Dövstumföreningen, Upplandsg. 7, den 23 sept. av pastor Svenfors: »Peter Wieselgren». Ljusbilder.

Uppsala. Den 13 sept. kl. 3 (precis) samling vid Domkyrkan för utfärd till Danmarks kyrka, där gudstjänst hålles, och Linnés Hammarby. Vid dålig väderlek hålles gudstjänst i Domkyrkan.

Fjärde Distriktet.

SEPTEMBER.

L. 5. *Ulricehamn*, Kyrkan kl. 11,45. Nattvard.
S. 6. *Borås*, Caroli kyrka kl. 2. Nattvard.
S. 6. *Göteborg*, Johanneskyrkan kl. 6.
O. 9. *Stenkyrka*, Kyrkan kl. 1. Nattvard.
S. 13. *Vänersborg*, Kyrkan kl. 2,45.
S. 20. *Tidaholm*, Förs.-hemmet kl. 11,30.
S. 20. *Falköping*, Kyrkan kl. 3. Nattvard.
L. 26. *Bäckefors*. Kyrkan kl. 1,30.
S. 27. *Mellerud*, Förs.-hemmet kl. 11,30. Nattvard.
S. 27. *Göteborg*, Johanneskyrkan kl. 4.

Hilding Bergfelt,

Kungälv. Tel. 14.

Femte Distriktet.

SEPTEMBER.

S. 6. *Örebro*, N. Förs.-hemmet kl. 11.
S. 13. *Arvika*, Förs.-hemmet kl. 11. (Obs. tiden!)
S. 13. *Kil*, Järnvägshotellet kl. 3,15.
S. 27. *Filipstad*, Kyrkan kl. 1.

Carl-Åke Areskog,
Sturegatan 16, Örebro. Tel. 54 78.

Dalarna.

SEPTEMBER.

F. 18. *Rättvik*, Kyrkan kl. 2. Därefter samkväm i prostgården.
L. 19. *Orsa*, Kyrkan kl. 10.
L. 19. *Mora*, Kyrkan kl. 2.
S. 20. *Kvarnsveden*, Förs.-hemmet kl. 11.
S. 20. *Hedemora*, Kyrkan kl. 4.

Föreläsningar.

Första Distriktet.

Stockholm, Dövstumföreningen, Upplandsg. 7, den 20 sept. kl. 7,30. Fröken Fondelius: »Gummi».

Eskilstuna, Församlingshemmet, den 5 sept. efter gudstjänsten. Pastor Skollerud, Trondheim: »Bland norska dövstumma från Trondheim till Nordkap». Ljusbilder. (Tolk: Pastor Svenfors.)

Köping, Församlingssalen, den 6 sept. kl. 11. Samma föreläsning.

Västerås, Kyrksalen, den 6 sept. efter gudstjänsten. Samma föreläsning.

Nyköping, V. Förs.-salen, den 27 sept. kl. 1. Rektor Zommarin: »Djur i skogen».

Femte Distriktet.

Kopparberg, Folkskolan, den 13 sept. kl. 11,15. Dövstumlärare S. Schyberg: »Det gamla och det nya Stockholm». Bilder.

Örebro, Drottningg. 22, den 19 sept. kl. 7,30. Samma föreläsning.

Kumla, Fylsta skola, den 27 sept. kl. 11. Samma föreläsning.

Sjätte Distriktet.

Uppsala, Timmermansg. 1, den 4 sept. kl. 8. Red. Fondelius: »Dagligt liv på 1500-talet».

Gävle, Stadshuset, den 5 sept. kl. 7. Red. Fondelius: »Maria Stuart».

Borlänge, Barkargärde skola, den 6 sept. kl. 3. Red. Fondelius: »Dagligt liv på 1500-talet».

ANMÄL förändring av adress till distriktets dövstumpastor! (För Dalarna till pastor Areskog och för Uppsala och Gävleborgs län till pastor Svenfors.)

2042 A/B Gustaf Lindströms Boktr., Sthlm 1936